

การสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน: กรณีศึกษาโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ

Survey of Inattentive Behavior of Hearing Impaired Secondary School
Students: A Case Study of Thungmahamek School for the Deaf

ดุยภาส อยู่ชัชวาล^{1*} และภาวิณี ศรีสุขวัฒนานันท์²

^{1*}ผู้ประพันธ์บรรณกิจ ภาควิชาจิตวิทยาศึกษาและการแนะแนว สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
อีเมล: dulyapas.y@ku.th, pawinee.s@ku.th

²อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อีเมล: pawinee.s@ku.th

Dulyapas Yoochadchawan^{1*} and Pawinee Srisukwatananan²

^{1*} corresponding Author, Department of Education Psychology and Guidance, Major Field Special Education,
Faculty of Education, Kasetsart University E-mail: dulyapas.y@ku.th,

² Department of Education Psychology and Guidance, Major Field Special Education, Faculty of Education,
Kasetsart University Email: pawinee.s@ku.th

Received: July 02, 2024 / Revised: July, 27 2024/ Accepted: August 06, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กรณีศึกษาโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน วิธีที่ครูใช้แก้ไขเมื่อพบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะสอน และความเห็นของครูหลังสอนต่อแนวทางการพัฒนานักเรียนให้มีความตั้งใจเรียน กลุ่มเป้าหมาย คือ ครูผู้สอนวิชาต่างๆ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 จำนวน 16 คน ใช้แบบสำรวจที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ช่วงเวลาการดำเนินการวิจัย คือภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การร้อยละ และวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัย 1.ลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนขณะเรียนพบ 9 แบบ ดังนี้ เหม่อลอย คุยกับเพื่อน ไม่ทำงานตามสั่ง ลุกจากที่นั่ง เล่นโทรศัพท์ ตะโกนเสียงดัง ชกตอย ทะเลาะ นอนหลับ หยิบของเพื่อน 2.ครูแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนหลายวิธี วิธีที่ใช้ได้ผลมากที่สุด คือ กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม ปรับกิจกรรมการสอน และเตือนด้วยวาจา 3.ครูมีความเห็นต่อการส่งเสริมให้นักเรียนให้มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน เช่น การปรับปรุงคุณภาพการสอน สร้างข้อตกลงในการปฏิบัติตนก่อนเรียน เป็นต้น

คำสำคัญ: พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน, วิธีแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน, นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

Abstract

This research aimed to investigate the characteristics of inattentive behaviors of secondary school students with hearing impairments, the methods teachers used to improve those behaviors encountered while teaching, and teachers' opinions after teaching on developing students to be attentive to learning. The target group was 16 teachers who taught various subjects to secondary students from grades 7-11. The Research tool was developed and three experts proved the content validity. The study was done in the second semester of the academic year 2023. The data were analyzed by using frequency and qualitative analysis.

The survey results reveal that 1. There were nine characteristics of students' inattentive behaviors while studying in class: absent-mindedness, talking with friends, not doing assigned work, getting up from their seats, playing on the phone, shouting out loudly, fighting or quarreling, sleeping and picking up friends' belongings. 2. Teachers applied many different methods to correct the behaviors. The most effective solutions for teachers to correct the behaviors were: to encourage more student participation, to adjust teacher teaching activities, and to use verbal warnings. 3. The teachers suggest approaches to improve students' attentive learning behaviors: teaching quality improvement, making commitments before class, etc.

Keywords: inattentive learning behaviors, inattentive learning behavior solutions, students with hearing impairment

บทนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาและเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคตของเด็ก การเรียนรู้ไม่เพียงแต่เป็นการสะสมความรู้และทักษะทางวิชาการ แต่ยังเป็นการฝึกฝนและพัฒนาทักษะชีวิต ทักษะทางสังคม และทักษะการคิดวิเคราะห์ ซึ่งเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนเอง ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2551 (Education for Persons with Disabilities Act, 2008) เป็นกฎหมายที่กำหนดแนวทางและมาตรฐานในการจัดการศึกษาของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การศึกษามีคุณภาพและเป็นธรรมสำหรับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้ได้รับสิทธิในการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นการรับรองว่าทุกเด็กจะได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นภูมิหลังทางเศรษฐกิจหรือสังคมอย่างไร นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการศึกษา 2551 ยังให้ความสำคัญกับการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการ

พิเศษ รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยกำหนดให้มีการจัดการศึกษาเฉพาะทางที่เหมาะสมกับความต้องการและศักยภาพของเด็กเพื่อให้เด็กเหล่านี้ได้รับการศึกษาอย่างเต็มที่และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ โดยการจัดการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาถึงหลักสูตรการสอนสำหรับนักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาในปัจจุบัน หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยกำหนดให้ใช้สาระที่สถานศึกษาพัฒนาขึ้นตามแนวของหลักสูตรแกนกลางร้อยละ 70 และอีกร้อยละ 30 เป็นสาระที่สถานศึกษากำหนดขึ้นตามความต้องการของชุมชนร่วมกับสาระที่เขตพื้นที่การศึกษา เป็นการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งโรงเรียนโสตศึกษาแต่ละโรงเรียนจะดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนและศักยภาพของนักเรียนของตน Phumisitthiphon (2007) กล่าวว่า การจัดการศึกษาให้แก่บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรคำนึงถึงการจัดชั้นเรียนหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยินและความสามารถที่แตกต่างกัน พร้อมทั้งให้ความสำคัญในการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่เหมาะสมทำให้เกิดการเรียนรู้ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่พบ ได้แก่ พฤติกรรมเฉยเมย ทำสิ่งอื่นระหว่างเรียน ไม่ทำการบ้านหลังระหว่างเรียน (Kazak, Koyuncu, 2021) การไม่เคารพครู การก้าวร้าวทางวาจา การส่งเสียงดังมาก ลูกจากที่นั่ง (Menikdiwela, 2020) อาจส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนเองในด้านการเรียนรู้และพัฒนาการหลายด้าน ขึ้นอยู่กับความรุนแรงและบริบทของการกระทำ เช่น ทำให้ผลการเรียนของเด็กลดลง เด็กขาดความมุ่งมั่นและความตั้งใจที่จะพัฒนาทักษะและความรู้ ทำให้ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับหัวข้อหรือรายวิชาที่เรียน ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง เกิดความเครียด เกิดการแยกออกจากกลุ่มเพื่อน เกิดความขัดแย้งกับผู้ปกครอง เกิดความผิดพลาดในการทำงานและการทำที่บ้าน อาจมีผลกระทบต่อครู ทำให้ประสิทธิภาพการสอนลดลง ครูเกิดความเครียด และส่งผลกระทบต่อบรรยากาศของห้องเรียนทำให้เกิดความวุ่นวาย ซึ่งจะเพิ่มพฤติกรรมไม่เหมาะสมยิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นครูควรจัดการห้องเรียนอย่างมีประสิทธิภาพโดยใช้กลยุทธ์ทางวินัยที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและใช้วิธีการเผชิญปัญหาที่เหมาะสม (Ozer et al., 2014 cited in Kazak, Koyuncu, 2021)

สำหรับพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องการทั้งประสาทนำและประสาทรอง บทบาทของประสาทสัมผัส นักเรียนจึงต้องตื่นตัวและทำหน้าที่มากขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้และปรับตัวได้ดีขึ้น ต้องใช้สายตาเป็นหลักในการติดต่อ และสำรวจสิ่งต่าง ๆ สำหรับคนหูตึง การเรียนรู้หรือการได้ยินที่เหลือนอยู่ใช้การฟังด้วยตา ทำหน้าที่เป็นประสาทหลักและรองเชื่อมโยงประสบการณ์ภูมิหลัง พัฒนาการทางสายตาขึ้นอยู่กับอายุ วุฒิภาวะ สิ่งแวดล้อม และประสาทหูที่ยังเหลือนอยู่ ปัญหาที่พบสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการได้ยิน คือ ลืมง่าย การขาดความมั่นใจ ข้อยกจำกัดด้านคำศัพท์ ภาษาและการสื่อสาร การขาดแรงจูงใจในการทำงานให้รอบคอบ ข้อยกจำกัดทางทักษะการสื่อสารภาษากับบุคคลโดยทั่วไป ข้อยกจำกัดทางคำศัพท์แบบนามธรรม ตัวเลข และคำที่

ซับซ้อน ดังนั้นการเรียนรู้ที่ดีครูต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม จัดรูปแบบการศึกษาที่ดี (Sukpatthi, 2017)

William P. McCrone (1980) นักการศึกษาได้กล่าวถึงปัญหาทางอารมณ์และปัญหาพฤติกรรมของเด็กหุติงที่พบในห้องเรียน ว่ามีปัญหาด้านอารมณ์/พฤติกรรมน้อยกว่าเด็กหุหนวกอย่างมีนัยสำคัญ โดยทั่วไป ผู้ปกครอง ครู ผู้ให้คำปรึกษาและผู้บริหารโรงเรียนต่างเห็นพ้องกันว่าปัญหาทางอารมณ์/พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเป็นอุปสรรคอย่างมากต่อศักยภาพการเรียนรู้ของเด็กที่ประสบปัญหารวมถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียน เขาได้ศึกษาทบทวนวรรณกรรมและทดลองปฏิบัติสรุปทฤษฎีเกี่ยวกับการตอบสนองปัญหาพฤติกรรมในห้องเรียน ว่าเด็กจะมีสติปัญญาไม่ตีเท่าเด็กปกติเพราะการรับรู้ต่างกัน ถ้าเขาได้รับการพัฒนาที่ถูกต้องตามหลักการเรียนรู้เขาจะพัฒนาได้เร็ว จากการสังเกตโรงเรียนหลายแห่งพบการแก้ไข 3 วิธี ได้แก่ 1) วิธีกำจัดปัญหา ด้วยการปฏิเสธการรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนโดยอ้างข้อจำกัดของบุคลากรและงบประมาณ 2) วิธีให้ความช่วยเหลือเมื่อพบปัญหาพฤติกรรมเกิดขึ้น วิธีนี้มีจุดอ่อนสำหรับการให้ความช่วยเหลือเด็กที่พิการทางหูที่มีลักษณะเก็บตัวไม่แสดงพฤติกรรมที่เด่นชัด หรือสามารถทนต่อสภาพที่ถูกรบกวนได้ 3) วิธีป้องกัน(Preventive) เป็นการสร้างระบบให้ความช่วยเหลือด้วยความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน สำหรับวิธีนี้ William P. McCrone ได้ให้การสนับสนุนว่าเป็นวิธีที่ให้ความช่วยเหลือ และการส่งเสริมกับเด็กอย่างทั่วถึง

ทฤษฎีพฤติกรรมคนหุหนวกของ Salinger เป็นทฤษฎีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของคนหุหนวกในด้านการปรับตัวส่วนบุคคลและสังคม ในส่วนการส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กหุหนวก Salzinger ได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมของ Skinner ที่ส่งเสริมนักเรียนด้วยการเสริมแรงเชิงบวกอย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้เป็นขั้นตอนที่มีประสิทธิภาพและมีความสุข สำหรับเด็กหุหนวกที่ขาดการสื่อสาร ทฤษฎีพฤติกรรมมีส่วนสนับสนุนในการที่จะให้ขั้นตอนปฏิบัติแก่ครูในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็ก เพื่อที่เขาจะได้เรียนรู้ผ่านการโต้ตอบของเขากับครู เน้นการเสริมแรงทางบวกเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่ดีเพิ่มขึ้น ส่วนการเสริมแรงทางลบเพื่อให้เกิดพฤติกรรมเพิ่ม ซึ่งปัญหาจากการใช้เสริมแรงทางบวกควรใช้ให้เหมาะสม ถูกที่ ถูกเวลา ในทฤษฎีพฤติกรรมคนหุหนวกของ Salzinger ระบุตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนหุหนวกอย่างเป็นระบบ คือ สิ่งเร้าทางการได้ยิน คนหุหนวกไม่สามารถได้ยินจึงมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรม สำหรับประโยชน์จากความเข้าใจในทฤษฎีพฤติกรรมสามารถนำไปใช้ฝึกเด็กที่บกพร่องทางการพูดให้พูดได้สำเร็จ Salzinger Kurt (1970)

โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เป็นโรงเรียนสอนคนหุหนวกแห่งที่ 2 ของประเทศไทย เปิดอย่างเป็นทางการในวันที่ 30 พฤษภาคม 2504 ต่อมาได้รับอนุมัติให้เปลี่ยนชื่อเป็น โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ สอนเด็กหุหนวกในระดับชั้นอนุบาลและระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิชาชีพ หรือ วช. เป็นแห่งแรกในประเทศไทยและ ปี พ.ศ. 2557 เริ่มรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

(History of Thungmahamek School for the Deaf. Retrieved from <http://www.sotthung.ac.th/>) ปัจจุบันมีนักเรียนชายและหญิงจำนวน 150 คนเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 96 คน เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 จำนวน 50 คน และเป็นนักเรียนออติสติก อยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 4 คน (ที่ Thungmahamek School for the Deaf, August 15, 2003) บุคลากรครูที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 22 คน ครูทุกคนสามารถใช้ภาษามือได้ รูปแบบการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการได้ยิน ใช้ 3 รูปแบบ คือ

1. การสอนพูด (Oral Approach) เป็นวิธีสอนที่เน้นพูด เช่น การอ่านปาก การฝึกพูด ใช้กับนักเรียนหูตึง (ซึ่งยังมีระดับการได้ยิน) หรือ นักเรียนหูหนวกภายหลัง หรือเกิดจากหูคอกงูปากผิดปกติ
2. การสอนโดยระบบรวม (Total Communication Approach) เป็นการใช้วิธีสอนที่ ผสมผสาน เช่น การสะกดนิ้วมือ และการอ่านปาก
3. การสอนแบบสองภาษา (Sign Bilingual Education) เป็นการสอนที่มีผู้สอนร่วมระหว่างผู้สอนหูหนวก (ถ่ายทอดด้วยภาษามือ) และผู้สอนหูดี (ถ่ายทอดข้อมูลภาษาไทย)

ลักษณะการใช้การสอนทุกรูปแบบมีเป้าหมายสำคัญเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการได้ยิน สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นที่มีการได้ยินที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก ดังนั้น ภาษาและวัฒนธรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการได้ยินจึงมีลักษณะสองภาษาและสองวัฒนธรรม โดยการใช้ภาษาท่าทางนำภาษาเสียงมาสร้างเนื้อหาในภาษามือไทย ทำให้สะท้อนถึงสภาวะสองภาษาของนักเรียน ผ่านการสร้างเนื้อหาคำพูดในภาษามือไทย เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเขียนได้ในภาษาไทย เรียนรู้วัฒนธรรมของผู้ที่มีการได้ยินเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคม

ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ระดับชั้นมัธยมศึกษา มองเห็นประโยชน์จากการให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างมีระบบจึงได้ทำการสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจากการสังเกตของครูขณะสอน และการแก้ไขพฤติกรรมที่ครูพบ เพื่อนำมาวิเคราะห์สถานการณ์ที่ครูแก้ไข ปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่เผชิญ ผลการสำรวจจะนำเสนอต่อครูและผู้บริหารเพื่อส่งเสริมการจัดระบบของการเรียนการสอนให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

วัตถุประสงค์

เพื่อสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อสำรวจลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ครูสังเกตได้ในขณะสอน
2. เพื่อสำรวจวิธีการแก้ปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

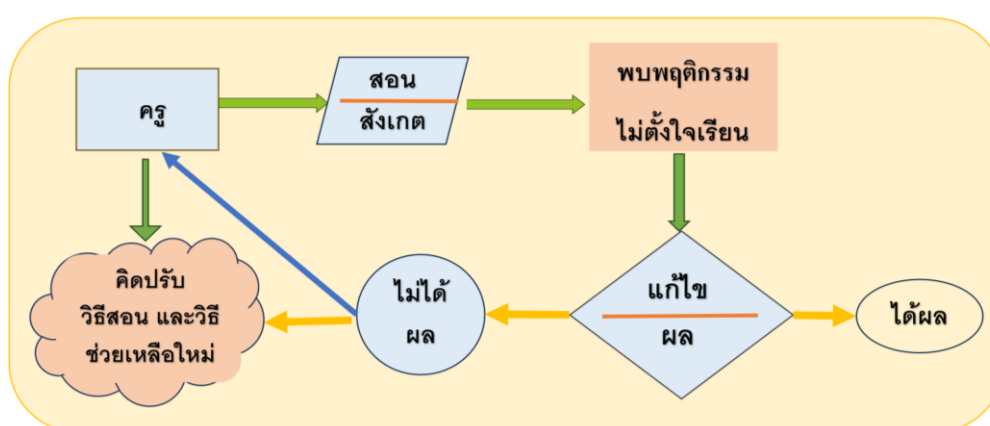
3. เพื่อสำรวจความเห็นของครูต่อการส่งเสริมความตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีบกพร่องทางการได้ยิน

ขอบเขตการวิจัย

1. เป็นกรณีศึกษาโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เฉพาะครูผู้สอน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 จำนวน 16 คน
2. ครูกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้สังเกตขณะที่สอน
3. การสำรวจดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

กรอบแนวคิดการวิจัย

การสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและการแก้ไขโดยครูผู้สอน

นิยามศัพท์

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ไม่เหมาะสมในช่วงเวลาที่ครูทำการสอน เป็นอุปสรรคต่อการเรียนของนักเรียน และกระทบต่อบรรยายการเรียนการสอนของห้องเรียน เช่น
 - 1.1 เหม่อลอย เป็นอาการที่แสดงถึงการขาดสมาธิในการเรียน นั่งนิ่ง ๆ คนเดียวไม่สนใจครูขณะสอน
 - 1.2 พูดคุยกับเพื่อน เป็นพฤติกรรมที่แสดงการสื่อสารภาษามือกับเพื่อนและส่งเสียงกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนในขณะที่ครูกำลังอธิบาย หรือ สอน หรือ สาธิต
 - 1.3 ไม่ทำงานตามสั่ง เป็นพฤติกรรมที่ทำงานไม่เสร็จ ไม่จดจ่อกับงานที่ครูสั่งหรือไม่ทำงานที่ครูมอบให้ทำในเวลาเรียน
 - 1.4 ลูกจากที่นั่ง เป็นการแสดงพฤติกรรมที่ลุกเดินไปมาในขณะที่ครูสอน
 - 1.5 เล่นโทรศัพท์ เป็นการแสดงพฤติกรรมการเล่นเกมส์ในโทรศัพท์มือถือ การดูคลิปในโทรศัพท์มือถือ หรือการพิมพ์ข้อความพูดคุยในโทรศัพท์มือถือขณะที่ครูสอน

- 1.6 ตะโกนเสียงดัง เป็นการแสดงพฤติกรรมการส่งเสียงดังขณะครูสอน
- 1.7 ชกต่อยทะเลาะ เป็นการแสดงพฤติกรรมการใช้กำลังต่อสู้กับเพื่อนในขณะที่ครูสอน
- 1.8 นอนหลับ เป็นการแสดงพฤติกรรมที่นอนหลับบนโต๊ะในขณะที่ครูสอน
- 1.9 หยิบของเพื่อน เป็นการแสดงพฤติกรรมที่มีการนำสิ่งของของเพื่อนโดยไม่ได้อุญาตจากเพื่อนและ ครูมาเป็นของตนเองในขณะที่ครูสอน

1.10 อื่น ๆ

2. วิธีการให้ความช่วยเหลือ หมายถึง การปฏิบัติของครูในการแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่สังเกตพบขณะสอน เพื่อให้นักเรียนหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว เช่น ครูปรับกิจกรรมการสอน กระตุ้นให้มีส่วนร่วมมากขึ้น ย้ายที่นั่งนั่งใกล้ครู เตือนด้วยวาจา เพิกเฉย ใช้การสบตา ให้ออกนอกห้อง แจ้งผู้ปกครอง ทำสัญญา/วางเงื่อนไข

3. ผลการให้ความช่วยเหลือ หมายถึง การรายงานผลของการให้ความช่วยเหลือต่อพฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียนขณะที่พบโดยครูผู้สอน ว่าได้ผลเมื่อนักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมกลับมาตั้งใจเรียน หรือไม่ ได้ผลเมื่อนักเรียนยังคงแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนต่อ ไม่สนใจการตักเตือนของครู

4. ความเห็นของครูต่อการส่งเสริมความตั้งใจเรียนของนักเรียน หมายถึง การรายงานตนเองของครูอย่างอิสระถึงวิธีที่จะช่วยเหลือหรือส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างยั่งยืน

วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย เทคนิคการสำรวจโดยครูกลุ่มเป้าหมายสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอน และสัมภาษณ์เฉพาะกรณีครูที่พบนักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนน้อยที่สุดและสูงที่สุดหลังการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย เลือกเฉพาะครูผู้สอนวิชาต่างๆในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 จำนวน 16 คน เพศชาย 6 คน เพศหญิง 10 คน ครูทุกคนสามารถใช้ภาษามือได้

เครื่องมือวิจัย

แบบสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน มี 3 ตอน 1) ลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ครูกลุ่มเป้าหมาย 16 คน สังเกตพบขณะสอน 2) วิธีแก้ไขพฤติกรรมที่พบ พร้อมทั้งบันทึกผลการแก้ไข 3) ความเห็นของครูผู้สอนอย่างอิสระต่อวิธีการช่วยเหลือนักเรียนให้มีความตั้งใจเรียนที่ยั่งยืน แบบสำรวจนี้ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน สรุปว่ามีความเห็นตรงกัน มีความสอดคล้องกันดี

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ใช้กับครูผู้สอน 2 คน เป็นกรณีเฉพาะ คนที่ 1 เป็นครูผู้สอนที่พบนักเรียนในห้องมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนทุกคน ครูคนที่ 2 เป็นครูผู้สอนที่พบนักเรียนในห้องมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมากที่สุด เพื่อนำข้อมูลประกอบการบรรยายเสริมภาพบริบทของห้องเรียน มี ดังนี้ 1.วิชาที่สอนและวิธีสอน 2.มีการใช้สื่อการสอน 3.ความสนใจในการเรียนของเด็กในห้องเป็นอย่างไร 4.การปรับการสอนของครูเมื่อพบนักเรียนไม่ตั้งใจเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ชี้แจงครูกลุ่มเป้าหมายถึงวิธีการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและบันทึกพฤติกรรมที่พบในแบบสำรวจ พร้อมวิธีที่ครูให้ความช่วยเหลือนักเรียนและผลการช่วยเหลือ ส่วนตอนสุดท้ายให้ครูแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระโดยเขียนบรรยายวิธีสร้างนิสัยความตั้งใจเรียนให้นักเรียน

2. รวบรวมและตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ได้ดำเนินการให้ครูตอบแบบสำรวจให้ครบถ้วน 3 รายที่ยังตอบไม่ครบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แจกแจงความถี่และค่าร้อยละของลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่พบขณะสอน
2. แจกแจงความถี่วิธีการแก้ไขพฤติกรรมที่พบและผลการแก้ไข
3. วิเคราะห์ข้อความเชิงคุณภาพ ของการแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระของครู
4. ผลการสัมภาษณ์พิเศษเฉพาะครู 2 คน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายถึงบริบทการสอนและบรรยายภาคในห้องเรียนเป็นกรณีครูแต่ละคน

ผลการวิจัย

1. จากการสำรวจพบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนขณะสอนพบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 9 ลักษณะ ดังนี้ เหม่อลอย คุยกับเพื่อน ไม่ทำงานตามสั่ง ลุกจากที่นั่ง เล่นโทรศัพท์ ตะโกนเสียงดัง ขกตอยทะเลาะ นอนหลับ หยิบของเพื่อน รวมความถี่ที่ครูสังเกตทั้ง 16 คน ได้ 166 ครั้ง รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความถี่และร้อยละของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่พบในขณะที่ครูสอน จำแนกตามระดับชั้น

ชั้น	จำนวนครู	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่พบในขณะที่ครูสอน									
		เหม่อลอย	คุยกับเพื่อน	ไม่ทำงานตามสั่ง	ลุกจากที่นั่ง	เล่นโทรศัพท์	ตะโกนเสียงดัง	ชกต่อย ทะเลาะ	นอนหลับ	หยีบของเพื่อน	รวม
ม.1	3	-	7	-	1	7	1	-	1	2	19
ม.2	4	5	19	5	6	6	4	3	3	5	57
ม.3	4	3	20	3	7	8	1	-	2	-	44
ม.4	2	-	10	-	-	2	-	-	-	-	12
ม.5	3	2	15	-	4	14	-	-	-	-	35
จำนวนครั้ง		10	71	8	18	37	6	3	6	7	166
ร้อยละ		6.1	42.8	4.8	10.8	22.3	3.6	1.8	3.6	4.2	100

จากตารางที่ 1 ลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ที่ครูสังเกตได้ในขณะสอน ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ คุยกับเพื่อน จำนวน 71 ครั้ง คิดเป็น 42.8 % รองลงไปคือ เล่นโทรศัพท์ จำนวน 37 ครั้ง คิดเป็น 22.3% และลุกจากที่นั่ง จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็น 10.8%พฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียนที่พบน้อยที่สุด คือ ชกต่อย ทะเลาะ 3 ครั้ง คิดเป็น 1.8 %

2. วิธีการให้ความช่วยเหลือต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะสอนของครูผู้สอนและผลที่ได้รับ ครูมีวิธีแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะสอนมี 7 วิธี วิธีที่ครูใช้มาก 6 วิธี เรียงตามลำดับคือ วิธีเตือน ด้วยวาจา 35 ครั้ง กระตุ้นให้มีส่วนร่วม 30 ครั้ง ใช้การสบตา 19 ครั้ง ปรับกิจกรรมการสอน 15 ครั้ง ย้ายที่นั่งมาใกล้ครู 14 ครั้ง และทำสัญญาวางเงื่อนไข 12 ครั้ง วิธีที่ครูใช้ได้ผลปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความถี่ของวิธีการแก้ไขที่ครูใช้ได้ผลต่อความถี่ที่ใช้แก้ไขแต่ละพฤติกรรม

พฤติกรรม \ วิธีแก้ไข	ความถี่ที่ได้ผล	เตือนด้วยวาจา	กระตุ้นให้มีส่วนร่วม	ใช้การสบตา	ปรับกิจกรรมการสอน	ย้ายที่นั่งมาใกล้ครู	ทำสัญญา/วางเงื่อนไข	แจ้งผู้ปกครอง
	ความถี่ที่ใช้							
เหม่อลอย	ได้ผล	1	3	0	0	0	0	0
	รวม	3	6	2	1	2	0	0
คุยกับเพื่อน	ได้ผล	6	7	2	2	3	1	0
	รวม	9	9	9	4	5	1	0

ตารางที่ 2 ความถี่ของวิธีการแก้ไขที่ครูใช้ได้ผลต่อความถี่ที่ใช้แก้ไขแต่ละพฤติกรรม (ต่อ)

พฤติกรรม \ วิธีแก้ไข	ความถี่ที่ได้ผล	เตือนด้วยวาจา	กระตุ้นให้มีส่วนร่วม	ใช้การลบตา	ปรับกิจกรรมการสอน	ย้ายที่นั่งมาใกล้ครู	ทำสัญญา/วางเงื่อนไข	แจ้งผู้ปกครอง
	ความถี่ที่ใช้							
ไม่ทำงานตามสั่ง	ได้ผล	2	2	0	0	1	1	0
	รวม	3	4	1	2	2	1	0
ลุกจากที่นั่ง	ได้ผล	3	1	1	1	0	2	0
	รวม	5	2	2	1	2	2	0
เล่นโทรศัพท์	ได้ผล	4	4	1	4	0	3	0
	รวม	7	5	4	4	1	5	1
ตะโกนเสียงดัง	ได้ผล	3	1	0	0	0	0	0
	รวม	3	1	1	0	0	1	1
ชกตอย ทะเลาะ	ได้ผล	0	0	0	0	0	1	0
	รวม	0	0	0	0	0	1	0
นอนหลับ	ได้ผล	1	2	0	1	1	0	0
	รวม	2	3	0	3	1	0	0
หยิบของเพื่อน	ได้ผล	2	0	0	0	1	1	1
	รวม	3	0	0	0	1	1	1
ความถี่รวมของวิธีที่ใช้	ได้ผล	22	20	4	8	6	9	1
	ความถี่ที่ใช้ทั้งหมด	35	30	19	15	14	12	3

จากตารางที่ 2 พบว่าวิธีที่ครูใช้ได้ผลชัดเจน มีคือ เตือนด้วยวาจา ได้ผล 22 : 35 กระตุ้นให้มีส่วนร่วม 20 : 30 ปรับกิจกรรมการสอน 8 : 15 ย้ายที่นั่งมาใกล้ครู 6 : 14 และทำสัญญา/วางเงื่อนไข 9 : 12

3 ความเห็นของครูต่อการส่งเสริมความตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีบกพร่องทางการได้ยิน ครูเสนอ 3 แนวทางคือ

3.1 ปรับปรุงคุณภาพการสอน

3.1.1 ปรับกิจกรรมการเรียนการสอนและกระตุ้นนักเรียนให้มีส่วนร่วมมากที่สุด พบ 6 ราย

3.1.2 การสร้างแรงจูงใจ เช่น การชมเชย การให้รางวัล การจัดทำป้ายประกาศ พบ 5 ราย

3.2 สร้างข้อตกลงก่อนเรียน เช่น การงดใช้โทรศัพท์ พบ 5 ราย

3.3 โรงเรียนพัฒนาวินัยของนักเรียนอย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่อง พบ 1 ราย

4. ผลการสัมภาษณ์พิเศษเฉพาะครู 2 คน

ครูคนที่ 1 ครูสอนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง การรำวงมาตรฐาน เพลง ลาวดวงเดือน โดยใช้ท่า สอดสร้อยมาลา คาดหวังให้นักเรียนสามารถแสดงท่ารำสอดสร้อยมาลาได้ถูกต้อง วิธีการสอน ครูให้ นักเรียนเก็บโทรศัพท์ แล้วเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นโจงกระเบนแดง เหมือนการแสดงจริง ครูนำเข้าสู่ การสอนโดยใช้สื่อวิดีโอจาก You tube ครูสอนแสดงท่ารำ ให้นักเรียนทุกคนทำตาม ครูใช้ภาษามือใน การสอน และใช้สัญญาณปรบมือ 1 ครั้งเพื่อให้นักเรียนเปลี่ยนท่ารำ กรณีคนที่ทำได้ก่อนจะให้สอน เพื่อนต่อบรรยากาศเช่นนี้ นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมตลอดชั่วโมง ปรากฏว่านักเรียนทุกคน ตั้งใจเรียน

ครูคนที่ 2 สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องจำนวนจริงพร้อมสื่อ ครูเริ่มสอน ด้วยการทบทวนความรู้เรื่องจำนวนเต็ม จากเนื้อหาทบทวนโดยใช้แผนภาพ ในขณะที่มีนักเรียนบางคนสนใจ เรียนและครูอธิบายเรื่องจำนวนเต็มจบ พร้อมยกตัวอย่าง ความสนใจของนักเรียนมีน้อย เมื่อให้เด็กทำใบ งานเด็กเริ่มคุยกับเพื่อนอีก ครูได้ให้ข้อสังเกตว่าวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่นักเรียนไม่ค่อยสนใจ นอกจากนี้ ยังเป็นวิชาที่ใช้ภาษามือในการสื่อสารให้เข้าใจได้ยากทำให้การสอนเป็นไปได้ช้าซึ่งครูเห็นว่าครูยังมีทักษะไม่ เพียงพอ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้สำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในขณะที่ ครูสอน พบว่ามีลักษณะพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งหมด 9 ลักษณะ โดยพฤติกรรมที่พบมากที่สุด คือ การคุยกับเพื่อน การเล่นโทรศัพท์ และการลุกจากที่นั่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ender Kazak & Volkan Koyuncu.,(2021) ที่พบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ไม่ตอบสนองต่อบทเรียน ทำสิ่งอื่นระหว่าง บทเรียน ไม่เตรียมพร้อมสำหรับบทเรียน ไม่ทำการบ้านและส่งผลเสียและผลกระทบต่อบทเรียน การสอน ในลักษณะเดียวกันในนักเรียนทั่วไป สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สาเหตุเพราะ เด็กขาดสมาธิเพราะไม่เข้าใจบทเรียนและไวต่อการรับสิ่งรบกวนบทเรียน William P. McCrone (1980)

วิธีการแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ได้ผลมาก ได้แก่ วิธีเตือนด้วยวาจา กระตุ้นให้มีส่วนร่วม ใช้การสบตา สอดคล้องกับ William P. McCrone (1980) พบว่าเป็นวิธีป้องกันที่รบกวนในบรรยากาศ การเรียนห้องเรียนสำหรับวิธีนี้เป็นวิธีที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นการส่งเสริมกับเด็กอย่างทั่วถึง นอกจากนี้การจัดกิจกรรมประสานกับนักเรียนและด้านการพัฒนาระบบบริหารของโรงเรียนโดย Salzinger เน้นการเสริมแรงทางบวกเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่ดีเพิ่มขึ้นและเน้นคุณภาพการสอนของครูใช้ เทคนิคการเสริมแรงทางบวกเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่ดีเพิ่มขึ้น โดยใช้ให้เหมาะสม ถูกที่ ถูกเวลา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. โรงเรียนควรจัดทำโครงการพัฒนาครูด้านการสอน เช่น อบรมเทคนิคการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมที่นักเรียนมีส่วนร่วม จัดประชุมสัมมนาการสอนของครูกลุ่มวิชา จัดอบรมส่งเสริมครูทำวิจัยในวิชาที่สอนเพื่อพัฒนาตนเองของครู
2. จัดหาและอบรมครูใช้สื่อมัลติมีเดียสำหรับนักเรียนบกพร่องทางการได้ยินเพื่อการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ
3. จัดทำระบบศึกษานักเรียนรายบุคคลและทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เพื่อให้ความช่วยเหลือที่ตรงตามความต้องการความช่วยเหลือพิเศษ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ครูทำวิจัยปฏิบัติการสอน เพื่อเรียนรู้วิธีการได้ข้อมูลเชิงประจักษ์และอธิบายสาเหตุพฤติกรรมของนักเรียนอย่างถูกต้องช่วยพัฒนาประสิทธิภาพการสอนของครูและนักเรียน
2. ทำวิจัยกรณีศึกษานักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ต้องให้ความช่วยเหลือพิเศษ หรือกรณีที่มีความพิการซ้ำซ้อน เพื่อหาวิธีการช่วยเหลือเป็นรายกรณี

จริยธรรมการวิจัย

การศึกษานี้ได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการโรงเรียน และได้รับความยินยอมจากครูกลุ่มเป้าหมายทุกท่าน และไม่เปิดเผยข้อมูลครูเป็นรายบุคคล

Reference

- Education for Persons with Disabilities Act. 2008. *Bangkok: Special Education Administration Office*. Office of the Basic Education Commission, 2008.
- Kazak, E. & Volkan, K. 2021. “ *Undesired Student Behaviors, The Effects Of These Behaviors And Teachers’ Coping Methods* ”. *Anadolu Journal Of Educational Sciencs Intenational*. 11(2): 637-659
- Kurt, S. 1970. “*Behavior theory and Problem of the deaf*”. *American Annals of the Delf*. (07).459-468
- Menikdiwela, K. R. 2020. Student misbehavior: An exploratory study based on Sri Lankan secondary school teachers’ perceptions. *Journal of Education and Practice*. 11(7): 103-113

- Sukpatthi, T. 2017. Multimedia formats for learning in computer graphics in hearing impaired People. Research article. *Journal of the Association of Private Higher Education Institutions of Thailand under the Royal Patronage. Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn Princess Maha Chakri Sirindhorn.* 8(1):21-33. .[in thai]
- Thungmahamek School for the Deaf. 2023. *History of Thungmahamek School for the Deaf.* (Online). www.sotthung.ac.th/?page, 1 May 2024.
- William P. McCrone. 1980. *Responding to Classroom Behavior Problems Among Deaf Children.* 125(7): 902-905.